

CAO News 8

Horolezecký časopis severočeského regionu

vydává horolezecký oddíl CAO Děčín

Ročník 3, číslo 8

Srpen 2001

CO SE MI LÍBÍ NA LEZENÍ

Lynn Hill I

„Na lezení se mi líbí jeho svoboda.“

Líbí se mi vzrušení, které ve mně lezení vyvolává.

Líbí se mi krása pramenící z pohybu v přírodě...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Tenkrát v Americe 2
- ✓ Stüdlgrat na „GG“
- ✓ Veselý příběh z natáčení
- ✓ Gravitace
- ✓ Názor Bernda Arnolda
- ✓ Královna...
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

Milan Uhde Cestr a Petr Zippich Štěpán při sestupu z GrossGlockneru. DiGiFoto © Jiří Kudrnáč

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Prázdninové členské schůze oddílu jsou tradičně poznamenané slabou účastí, neboť většina z nás si užívá prázdnin a dovolených. Nejinak tomu bylo i ve středu 4. července 2001 v restauraci Za větrem, kdy schůzi řídil Petr Štěpán.

Lezli jsme po skalách i horách, přecházeli vysokohorská sedla, sportovali, zúčastňovali se soutěží, jen tak kvasili u moře anebo rekonstruovali chalupy...

Hned šest lidí z oddílu (a Ivan Málek mimo oddíl) vylezlo ve dvou víkendových zájezdech na GrossGlockner cestou Stüdlgrat, Honza Horák se toulal po Tatrách, kde mu celý týden vydatně pršelo, Zdeněk Vaishar s Alenou trekovali po Korsice, navštívili jsme istrijský poloostrov v Chorvatsku, lezli na Kamýku, Jaromír Pospíšil vyhrál orientační závod na horských kolech, Lenka Chárová se blýskla svým výkonem na 14. ročníku triatlonu v Povrlech atakdále.

Tolik jen telegraficky z první půle prázdnin. Hlavní dovolené jsou teprve před mnohými z nás, a tak se dá očekávat, že bude o čem psát i na co vzpomínat.

Nechť jsou to vzpomínky jen na to dobré!

(Ilustrační DiGiFoto © Zdeněk Vaishar)

Radujte se ze sluníčka, milujte se a lezte co se do vás vejde!

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se vzhledem k hlavní oddílové akci bude konat až ve středu 3.10.2001 v restauraci Za větrem v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin.

Gross Glockner

Hřebenem Stüdlgrat na nejvyšší horu Rakouska

BĚLINA, CHÁRA, MÁLEK, ŠVAJGL
CAO DĚČÍN

Největším problémem bylo dostat do Ivanova Peugeota 306 nejen naše objemná zavazadla, ale i nás. Jakmile jsme se tam vzájemně nastrkali, nic nám nebránilo vyjet za dalším malým dobrodružstvím.

Prvně s námi do Alp vyrazil Ivan Málek z Povrů. Někde se „prokecl“, že by rád na nějaký kopec, zaslechl to Bělina a bylo hotovo.

Teď bezchybně řídil svůj přeložený vůz a v hlavě se mu jistě honily myšlenky na to, co ho asi v nejbližších dnech čeká, zvláště, když lilo tak, že to stěrače chvílemi nebraly. Karel na sedadle spolujezdce neúnavně zplýval zjevně bohatou poslední stravu a vzadu se tísnil Švajgl s Chárou.

Na rozlezení a vzájemné seznámení jsme vybrali zajímavý štít přímo nad Kalsem – Blauspitz. Lezeme cestou Dir.O-grat, 4 (A0). 250 výškových metrů, celkem 9 délek pohodového lezení po hornině, která připomínala zelenomodré sklo. Déšť se sice pod vrcholem v 2500 metrech měnil na sníh, ale tušili jsme, že se to musí zlomit.

Druhý den ráno bylo krásně. V šest hodin jsme opustili velice příjemnou zimní boudu u Stüdlhütte, kde nás za pouhých 50 ATS nechal majitel přespát. Glockner byl celý pod sněhem, ale hřeben má příznivou orientaci na JZ, takže sníh s prvními paprsky rychle mizel. Krásné lezení! Devatenáct délek v pevné skále, jen těsně pod vrcholem několikrát přelézáme plotny s rozředlým sněhem. Před jedenáctou hodinou jsme na vrcholu.

Cestou dolů vypadávaly z jižní stěny se strašným lomozem laviny. Nejmohutnější z nich se zastavila několik metrů (tři!) od vyšlapaného chodníku.

Večírek, další příjemná noc na horské boudě (jsme tu sami) a ráno sestup do údolí.

Jedna veselá příhoda z natáčení:

Bývá dobrým zvykem, že první zastávka po návratu do vlasti patří nějaké příjemné hospůdce na točené pivo a na něco dobrého. My měli jasno – za Železnou Rudou je pohostinství přímo u silnice a dobře tam vaří – těšili jsme se na kachnu se zelím, bramborovým knedlíkem a jedním oroseným.

Kousek před hospodou nás v jedné z nepřehledných zatáček dost divoce předjelo jakési červené fáro a zastavilo u stejné hospody. Ivan ještě nestihl ani chcípnout motor a už se rval ven nabroušený Karel. Z fára zrovna vystupoval lehce přičmoudlý šofér a jeho atraktivní blondýna.

„Ty hňupe jeden, když neumíš jezdit, tak za to neseďej!“, vstartoval na něj Karel. Chlapík se nesměle dotázal, zda si tykají. Bylo vidět, že mužova snědá barva pleti Karla ještě více popudila.

„Drž hubu a koukej odsud vypadnout!“

Blondýna se postavila na cikánovu obranu: „Neříkejte mu prosím hňupe...!“

„Ty drž taky hubu. Když je to hňup, tak mu tak musím říkat.“

Chlapík zamkl auto, vzal polonahou šlapku pod křídlo a namířil si to rezignovaně ke vchodu. Karel je ale jedním skokem předběhl a nesmlouvavě procedil:

„Sem nepůjete, koukejte padat pryč, vy dobytci!“

Konečně jim to došlo a pochopili, že ten „divný pán ve vytahaných teplácích“ to myslí evidentně vážně...

Jen tak mimochodem – kachna byla vynikající!

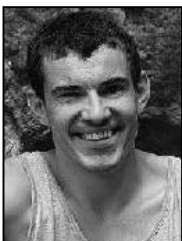
Těžko se v našich končinách najde lezec, který by neznal jméno Jindřich Hudeček. A pokud by snad někdo neznal Jindru jako lezce, určitě zná síť jeho prodejen s názvem HUDY SPORT. Málokdo ovšem pamatuje, jak Jindra s lezením začínal. Dnes vám v CAO News s potěšením přinášíme dokončení Hudyho opravdu zajímavého vyprávění.

Tenkrát v AMERICE

Díl druhý

JINDŘICH HUDY HUDEČEK
HUDY SPORT

Nevím jestli to bylo strachem či skutečně vysílením, začal jsem ve spáře čím dál víc projíždět, až jsem zjistil, že již nemám sílu. Během několika vteřin jsem prostě začal padat...

Naštěstí hexentr byl dobře založen, takže jsem se po asi 8 metrovém pádu zastavil, odpočinul si a na druhý pokus toto místo přešel a v pohodě zaštanďoval. Když jsem tuto cestu lezl po 15 letech znovu s úvazkem plným frendů, ani jsem si ho nevšiml.

I když mi začaly síly již docházet, přesto jsem ještě v pohodě do soumraku vylezl poslední 4 lehčí délky a dostal se na místo svého bivaku na El Cap Tower. Schrupal bramboru, pořádně se napil a zjistil jsem, že mám ještě alespoň hodinu času do soumraku, tak jsem již nalahko porenšoval 3 délky někam na Španělskou botu. A opravdu vyčerpán, slanil zpět do svého bivaku, kde jsem si lehl a sledoval soumrak. Přitom mě překvapilo, že slyším neustále hrát rádio. Rozhlížel jsem se odkud by to mohlo být a uslyšel: „Hello, jak se máš?“ Podíval jsem se směrem, ze kterého to zaznělo. Uviděl jsem zhruba 200 metrů ode mě zaštanďovaného sólolezce, který pro zpestření dlouhého pobytu ve stěně, měl s sebou i rádio. Po krátkém rozhovoru, kdo je odkud a jak dlouho jsme ve stěně, mě přemohl spánek.

Když jsem se probudil do druhého dne, ruce a prsty oteklé jako konve mě ubezpečily o tom, že jsme se minulý den rozhodně neblákal. Snědl jsem nějakou tyčku, jablko, napil se vody a začal jumarovat po svých dvou fixních lanech. Ederlidová osmička se napínala a ve výšce 500 metrů nad zemí rozhodně nedodávala pocit jistoty. Po přechodu na českou devítku jsem skutečně ocenil jutu. Oteklé ruce mi při vyťahování batohu rozhodně nesplaskly, ale s tím jsem se již smířil.

Z mého štandu na vrcholu boty mě čekal největší pendlový traverz, který se nazývá King Swing. Překonal jsem ho bez větších obtíží a začal postupovat trhlinami obtížnosti 5.10 a přes polici nazývanou Camp 4 pod Great Roof o kterém jsem věděl, že je to jedna z nejobtížnějších délek Nosu.

Na plošině tábora 4 jsem byl zhruba ve 12 hodin, proto jsem dostatku času využil k hodinové pauze, abych nabral alespoň část ztracených sil. Pohled dolů do údolí byl skutečně ohromující a zbytek 400 metrové stěny k vrcholu stoupal neustále v mírném převisu. Kompaktnost stěny spojená s převislostí skutečně ve mně vzbuzovala pocity, které jsem ještě v horách nezažil.

Protože jsem tuto stěnu lezl v červenci, žár byl skutečně obrovský a proto zdržovat se déle na polici mě snad vysilovalo víc, než samotné lezení. Proto jsem vyrazil dále a dostal se

během několika minut pod obrovský převis. Viděl jsem, že z něj vyčnívá množství starých zrezivělých skob. To mi umožnilo poměrně rychlý postup a snadné překonání této překážky. Později mě čekalo volné lezení 5.10 převislého sokolíku, který mě po dvou délkách dovedl do starého tábora č. 5, kde jsem již viděl, že se mi vrchol začíná poměrně rychle přibližovat. Tušil jsem, že bych mohl zvládnout již dnes dolézt zřejmě za tmy na vrchol, ale vzhledem k pojetí obtížného lezení té doby, kdy platilo, že čím více bivaků, tím obtížnější cesta, jsem se rozhodl v klidu pokračovat ještě dvě délky a strávit druhou nezapomenutelnou noc v táboře 6, asi 800 metrů nad zemí. Když jsem usedl na malou plošinku a rozhlédl se po údolí, trochu jsem litoval toho, že jsem ve stěně sám a nemám komu říct: „To je bomba, co vole!“

Místo nebylo sice nejlepší, ale vzhledem k únavě jsem věděl, že budu spát tak jako tak dobře. Přesto jsem se rozhodl ještě před setměním vylézt několik délek a zanechat na nich fixní lana, protože ráno se to jistě bude hodit. Poměrně obtížnou skobovačku jsem překonával klasickým stoupáním si do stoperů, a to vzhledem k praxi v uplynulých osmistech metrech poměrně velmi rychle. Třetí délku od bivaku jsem svou večerní pouť skončil a začal slaňovat zpět.

Věděl jsem, že přes tři délky mi stačí mé padesátky pouze navázané na přímo a spuštěné bez procvakávání občasného jištění v převislé stěně. Při slaňování jsem se prudce odrážel od stěny, abych si udržel kývavý pohyb a dostal se na plošinu v bivaku. S trochou námahy jsem přistál v místě svého noclehu. Konec lana jsem ledabyle provlékl smyčkou štandu, snědl uvařenou bramboru, kousek tyčky, vypil možná 1 a půl litru vody a usnul jako špalek.

K ránu mě budily občasně poryvy větru, kterým jsem však nevěnoval pozornost. O to větší překvapení bylo ráno, když jsem se probudil a jen tak okem mrkl stěnou vzhůru, abych se přesvědčil, jestli fix ze včerejška vede správným směrem. Nevedl...

Noční poryv větru lano zřejmě vyvlékl ze štandu a to viselo volně asi 6 – 8 metrů od stěny a výsměšně se pohupovalo. Nedá se říct, že jsem propadl panice, ale rozhodně jsem se zamyslel. Což u mě nebývá zrovna pravidlem. I to svědčí o vážnosti situace. V patách jsem měl 2 nasupené kluky z Alžíru, kterým se mé znesvěcení rozhodně nepodařilo umýt, ale myslím si, že to na nich aspoň řádně uschlo. Ovšem při rychlosti jejich postupu jsem je mohl očekávat za 5 – 10 dnů a to bych zase uschl já.

Začal jsem svazovat veškeré provázky a smyčky, které jsem měl v bivaku. Na konec jsem zavěsil karabinu a jal se nahazovat lano visící nad údolím. Určitě si myslíte, že při mé šikovnosti to muselo být na první pokus. Nebylo. Až na druhý.

Když jsem lano přitáhl, na konec jsem se pro jistotu navázal, sbalil vybavení bivaku, vypil zbytek vody, flašku strčil do ruksaku a se slovy: „Uvidíme se dole“ jsem ruksak, ve kterém však byl už jen spacák a pár drobností, nakopl a dlouhou dobu sledoval zmenšující se tečku, která přistála v lese o 800 metrů níže. Snažil si zapamatovat místo, kde ho budu hledat.

Připnul jsem jümara na lano a užíval si překrásný pendl nad údolí. Ale také jsem si vybavil let mého ruksaku a pro jistotu začal stoupat po fixu ke štandu. Nevím přesně kolik bylo hodin, ale dvě poslední délky poměrně lehkého technického lezení, tu a tam po nýtech, mě dovedly okolo 10 hodiny na vrchol.

Rozhodně to byl jeden z mých významných výstupů. Nemyslím si, že svou obtížností či snad tím, že jsem ho lezl sólo, ale spíš svým věkem a zkušenostmi z horského a skalního technického lezení, kterých jsem v té době rozhodně příliš neměl.

Dnes po 18 letech, když přijedu do Yosemite a měl bych opět lézt Nose sólo s vybavením té doby, nevím, jestli bych našel odvahu. Ale dnes již má každý z vás poměrně jednoduchou možnost se přesvědčit o tom, že to až tak lehké nebylo. Stačí si vydělat nějaký háky a odjet do Yosemite. Myslím si, že to není nepřekonatelný problém skoro pro nikoho, kdo opravdu chce.

(Konec)

Poznámka redakce:

Pod svým článkem Hudy napsal: „Pokud bude aspoň jeden pozitivní ohlas na tento můj skoro román, napíšu určitě nějaký další.“ K tomu dodáváme - už aby sis chystal klávesnici...

O tom, jak nám Královna nedala, a pak zas dala...

PAVEL KÝSA BECHYNĚ
PRAHA

Sedím s Pavlem u Majerů na zahradě a vedem při snídani zajímavý dialog:

Pavel: „To tvoje chrápání bylo slyšet až na druhý straně kempu. Co budem dnes lízt?“

Kýsa: „Nevím.“

Pavel: „Tak se podíváme do průvodce. Třeba se nám něco zalíbí.“

Kýsa: „To nedělej, protože z toho vyplývá - budeš dvě hodiny listovat v obou dílech průvodce, vybereš cestu kterou nevylezem, uděláme rekord v turistice se zátěží a večer se ze žalu ožerem. Navrhuj jít pod skalama a co se nám zalíbí to si vylízt.“

Pavel: „Hmm... dobrá. To ale musíš skončit s tím přezíráním, protože nedojdeš ani ke skalám.“

Později ve skalách.

Kýsa: „Co to je za věž?“

Pavel: „To je Královna.“

Kýsa: „A co na ní vede?“

Pavel: „Máme docela výběr. Jedna cesta a ta má na nástupu variantu od Arnolda.“

Kýsa: „Aspoň se nepohádáme.“

První kruh dobýváme šáhlem, neboť je na nástupu stavění (asi 5 lidí) a od procházejícího místního staršího borce jsme dostali tuto radu. Je pravda, že bychom těžko hledali tolik bláznů na stavění.

Od prvního kruhu se pouští Pavel do traverzu za hranu, kde jsem mu kamarádsky poradil chyt v díře. Samozřejmě tam nebyl a málem spadnul, ale pak si vzpomněl na to, že měl ke snídani jednu tatrunku, a tak se zaprsil a cvakl druhý kruh. Jak byl z toho ještě vyšinitý, tak zapomněl, že je u kruhu další stavění a dobyl čistě ještě třetí kruh. Já tolik štěstí neměl - na traverzu jsem spadl.

Od třetího kruhu jsem si šel hrát na chlapa zase já. Rajbas a spára se obešla bez problémů a cvakl jsem čtvrtý kruh. Nad

ním jsem provázal hodiny a po několika pokusech cvaknout pátý kruh jsem předal „žezlo“ Pavlovi. Bohužel, po několika pokusech jsme museli kruh nahodit.

Pak začalo peklo. Pět metrový rajbasový žlábek s možností pádu na rajbasové břicho, takže se z vás stane rozpláclá ropucha. Po několika pokusech jsme byli nuceni slanit. Ani vám nemusím popisovat jaký jsme měli vztek.

Večer v hospodě.

Kýsa: „Ahoj Rusáku, prosím tě řekni mi, jak se cvaká pátý kruh na Královně?!“ (Rusý je totiž jeden z autorů popisované cesty).

Rusý: „Nóóó k němu se přeci staví.“

Kýsa: „?! A jak se leze od kruhu? Vždyť jenom oblézt kruh je tak VIIIc!“

Rusý: „Ty se mě furt tak blbě ptáš. No to je přeci jasný! Sedneš si sedákem do kruhu, druhý po tobě vyleze, stoupne si nohama do tvých rukou a ty ho popostrčíš na vrchol...“

Kýsa: „????!!!!????? A proč není napsaný v průvodci, že je k pátému kruhu a i od něj stavění?“

Rusý: „Tenkrát horolezecká pravidla povolovala v jedné cestě maximálně 3x stavění. Takže pět by nám neuznali. Ale už to má i pár čistých přelezů.“

No je vám jasný, že celý večer se nemluvalo o ničem jiném, než o Královně a dvou blbcích, kteří od posledního kruhu slanili...

Druhý den ráno.

Kýsa: „Kam Pavle pořád koukáš?“

Pavel: „Ale ta Královna mě upřímně sere. Docela nedobytá věž.“

Kýsa: „Hele a co si půjčit dalekohled a skouknout, jestli by jsme se na ní nedostali jinudy? To by v tom byl čert, aby jsme jí nezdolali.“

Po chvíli s dalekohledem pod Královnou.

Pavel: „No, tudy by to možná šlo. Podívej se ještě na ten dolez.“

Kýsa: „Jo - bude to těžký, ale půjde to. Akorát mě štve, že ten blběj nástup bude stejný i pro tu naši cestu.“

Tak jsme se přeci jen dostali na ten vytoužený vrchol a novou cestou! Musím podotknout, že Pavel podal vynikající výkon a všechny kruhy (mimo prvního, ke kterému se čistě vylézt nedá) na celé cestě vylezl čistě. Což se o mě říct nedá, ačkoliv jsem ze sebe vypořel co se dalo.

Na vrcholu jsme si, jak se to dělá už od věků, podali ruce a strávili tam asi hodinu. Oběma nám totiž bylo jasné, že se na vrchol Královny už nikdy nepodíváme. Dvakrát to můžou lízt jen takoví magoři, jako jsme my, ale třikrát jen šilenci praštěný kruhem po hlavě - a to několikrát.

Náš prvovýstup:

BER ČI NEBER IXb

Pavel Henke, Pavel Bechyně

24.8.2000

Nástup cestou Studničkův odkaz až ke 4 kruhu (stavění pouze k 1 kruhu). Traverz vpravo na kazatelnu a šikmo vpravo přes převis k 5. kruhu. Sokolem k 6. kruhu a přímo na vrchol.

Tuto věž vám všem doporučuji, protože to úsilí fakt stojí za to.

Tak ahoj zas na některém z vrcholů v Adršpachu!

Sporty v přírodě a ochrana přírody

BERND ARNOLD, 1990

PŘELOŽIL: VLADISLAV NEHASIL

S nekoněčně různými možnostmi technologie se člověk dostane všude a využije každé místo pro své všední cíle. Přitom toto prostředí předělá (zničí) ke svému cíli, jak Reinhold Messner poznamenal v „Univerzitě pro naivní“. Zvědavost jednotlivce zároveň zmizí po poznání okolního prostředí.

Z tohoto důvodu je proto pro ostatní potřeba zanechat původní prostředí a po poznání je předat dál bez poškození nebo po důležité obnově (zotavení).

Zviditelnit se na cestě životem, je přitom tak absurdní, ale pro samotného jedince může být důležité. Při poznání získává pravdivý obraz okolního světa – jedinečnost, pravdivost a dává mu možnost měřit se sám se sebou.

Musíme si přiznat, že je třeba zanechat alespoň část nedotčené přírody, která by měla být pro nás svatá. Kdybychom v tomto kousku přírody potkali jen lidi a ne žádné auta (nebo stroje), potom ji můžeme zachovat pro všechny další generace.

Sport v přírodě – horolezectví potřebuje skalní krajinu a přístup do ní, a tak se jí zavazuje být zároveň spoluochráncem. Horolezectví není žádný bojový sport, žádné slovní soutěžení, ale druh sportu, kde člověk zvyšuje své osobní hodnoty, a může se sám se sebou v přírodě objektivně měřit.

Horolezectví, v našem případě Saské skalní lezení, napomáhá přírodě v soužití s lidmi.

Co nového v HOROKLUBU Chomutov

Zeptali jsme se Milana Svinaříka na novinky v HOROKLUBU Chomutov. Zde je jeho odpověď:

Ahoj Jirko!

Příspěvky máme na našich webovkách. Já jsem zatím nic nezplodil. Jezdím se bát na písek a na psaní mi nezbývá čas. Zkus se tam podívat a když tak si něco vyber. Adresa je:

www.volny.cz/horoklub.

Jo, vlastně dvě novinky máme. Úbytek dvou svobodných horolezců díky svatbě. Mě se to však netýká. Zatím...

Takže horám zdar a o víkendu v Ostrově!
Svinčo

Gravitace

Každý lezec už se určitě někdy ocitl v situaci, kdy mu najednou došly chyty i stupy a on nevěděl jak dál. Pokud to bylo kousek nad tutovým jištěním, tak asi o nic nešlo - vyřešil to odskok nebo zoufalý pokus o další postup, korunovaný buďto těžce vybojovaným vítězstvím nebo o něco delším pádem.

Co ale když Vás to potkalo v místě, kdy poslední jištění bylo pod Vámi už pěkně hluboko a navíc nic moc? Určitě na to vzpomínáte dodnes. Dáváte další pokus, ale ten chyt, který se

vám před chvílí zdál nic moc, je najednou ještě horší a jiné tam opravdu nejsou. Pro jistotu se ještě jednou podíváte dolů, abyste se ubezpečili, že k poslednímu jištění je to pořádně daleko a že to rozhodně nepůjde zcouvat. Co teď? Aníž byste chtěli, tak se vám najednou začínají potit ruce, vibrovat nohy a síly rapidně ubývá.

Slabší jedinci v takových chvílích propadají depresi a při troše štěstí končí v lepším případě v nejbližším hostinci, v horším případě v nemocnici.

Morálně silní jedinci si v těchto chvílích obvykle přivolají pomoc a neuvěřitelně dlouhou dobu, než někdo vyleze s lanem nahoru a hodí spásný konec, tráví meditací o gravitaci.

Ano, je to právě gravitace, která je horolezcovým největším nepřítelem. Nebýt jí, tak by se něco podobného vůbec nemohlo stát. Lezec by se podle stěny volně vznášel a neměl by žádné problémy s jištěním. Krásná představa ve chvíli, kdy vám jde o život.

Anebo alespoň umět levitovat. To by teď také nebylo špatné. Alespoň pár kilo odlehčit a hned by to bylo jiné. Ale nebyl by to podvod? Určitě ano, protože právě o překonávání všemožných nástrah stěny lezení vlastně je. Pokud by nebyla gravitace, nebyly by žádné problémy a tedy ani lezení, takže jak je to vlastně s tím přátelstvím?

Že jste se ještě do podobné situace nedostali? Nevadí, třeba vás to také jednou potká a v takovém případě přeje náhoda připraveným, takže doporučuji konzultaci s Johnie Walkerem, který je na problémy gravitace specialistou.

Jířa – HOROKLUB Chomutov

Lužické sedmístovky

*Lužické sedmístovky půjdou po prázdninách do školy
Arnošt Arny Haufert
HK VARNSDORF*

Na dětech se prý nejlépe pozná, jak člověk rychle stárne. Karel Hofman už to asi také začíná pociťovat, když jeho děčko, totiž mezinárodní, ouředně povolený cyklisticko-běžeccko-chodecký závod **Lužické sedmístovky**, oslavilo 30. června 2001 již 6. narozeniny.

To je dle platných zákonů této země školní věk, a tak nám pro následující ročníky nastane více starostí. Budeme už pouze dokazovat, že jsme se leccemus naučili. Závodníci nám zřejmě přestanou tolerovat pozdní příchody před začátkem prezentace, zavírací den v nejbližší restauraci a pod., jak se nám to dařilo v minulých letech.

Pro nezasvěcené uvádím, o co že se to vlastně jedná. Jde spíše o hromadnou vyjížďku, než závod a smyslem všeho počínání je získání kontrol z 10-ti vrcholů Lužických hor v co možná nejkratším čase. To vše pouze svými vlastními silami za pomoci kola, běhu či chůze. Kdo cestou najde rybník, může si i zaplavat, trasa totiž není pevně stanovena. Pro nováčky neznalé terénu to znamená orientaci v terénu podle mapy. Na trať se vyrazí po dvojicích, jednotlivcům však také nebráníme.

Letošní ročník zaznamenal oproti předchozím řadu novinek:

1. Poprvé se zázemí závodu usadilo na nádvoří základní školy ve Chřibské, což se, dle průběhu celé akce, velmi dobře osvědčilo. Poloha startoviště totiž zcela jistě ovlivnila časy závodníků k lepšímu.
2. Další novinkou bylo výčepní stanoviště přímo u pořadatelského pultu. Tato novinka byla z řad startujících borců velmi vřele přivítána (nedokážu již popsat ohlasy, které následovali po sdělení, že pivo je pro startující zdarma). K tatrance, banánu a tužce, které byli v rámci startovního k dispozici od 2. ročníku, přibyl letos i ne jeden doušek zlatavého moku značky Bernard.
3. V tomto roce se poprvé na trati pohyboval reportážní vůz, který zachytil počínání několika (většinou těch pomalejších) bikerů. K naší pořadatelské smůle musím pouze smutně konstatovat, že o toto vylepšení jsme se ani kapánek nezasloužili. Pořízené snímky máme však k dispozici v archivu.
4. Poprvé v historii utrpěl jeden odhodlanec úraz vyžadující hospitalizaci.
5. Zřejmě poslední novinkou bylo barevné provedení diplomů s originální kresbou Slávy Hrkala, který obdrželi všichni zúčastnění.
6. Takovou samozřejmost, jako je třeba nový traťový rekord, snad ani nechci moc zdůrazňovat. Tato skutečnost se již dávno zařadila mezi obvyklosti, provázející téměř každý ročník. Stejně tradiční je i to, že se opět neúčastnila žádná žen v sólovém projevu.

Tak to bychom měli na úvod výčet všech novinek lužického sportovního klání a nyní k vlastnímu závodu. Na start si přijelo změřit síly 57 bikerů, do cíle jich dorazilo pouhých 56, a abych z toho udělal guláš jaksepatří, dodám, že diplomů bylo vystaveno 58. Hned podám podrobné vysvětlení. Ten začátek s počtem startujících je jasný, prostě tolik jich skutečně přijelo (a to i z daleka). Dorazivších do cíle bylo o jednoho méně a to o domácího dravce Vlastu Peroutku z pořadatelského týmu HK Varnsdorf. Ten se hned pod prvním vrcholem pokusil ve třicetikilometrové rychlosti předstihnout svůj závodní stroj. Podařilo se, chvíli bylo jeho tělo skutečně rychlejší, ovšem za takovýto husarský kousek se mnohdy platí vysoké daně. V tomto případě to skončilo dvojnásobnou zlomeninou klíční kosti a několika drobnými odřeninami. Záchraný tým, složený ze dvou závodníků, pomohl Vlastovi k místu přístupnému pro záchraný vůz a ten ho během několika minut dopravil do Rumburské nemocnice. Tam už to tak rychlé nebylo, ale v těchto chvílích už je po operaci a užívá si zaslouženého odpočinku. A jak že je to s těmi diplomy? Diplom s časem a počtem zdoláných vrcholů obdrželi všichni startující, včetně raněného. Pro něj byl vystaven speciální diplom za 1. hospitalizovaný úraz v historii závodu. Jeden diplom navíc byl předán Alešovi Zbořilovi za vynikající výkon, který podal coby řidič záchraného vozu při převozu zraněného do nemocnice.

A jak dopadli výsledky? Asi nejlepší přehled lze získat pohledem na výsledkovou listinu závodu (viz CAO News č. 7. Pozn. redakce), ale přesto si nedovolím neokomentovat nový traťový rekord, který padl v téměř všech zúčastněných kategoriích. Ke zdolání všech deseti vrcholů stačilo Vládovi Myšíkovi z Teplic neuvěřitelných 4:38 hod. (slovy: čtyři hodiny třicet osm minut). Pro trať znalé asi není potřeba nic dodávat. Pro ty, kteří nevědí, co trať závodu obnáší, pouze doplňuji: „Zřejmě šilence.“

Ač je to k nevíře, již potřetí se žádné startovní dvojici nepodařilo překonat výkon jednotlivce. Letošní nejlepší čas v kategorii muži má hodnotu 4:49 hod., samozřejmě při zdolání všech deseti vrcholů. O tento výsledek se zasloužila startovní dvojice Pavel Brabec a Jakub Kříž, oba z Rumburku.

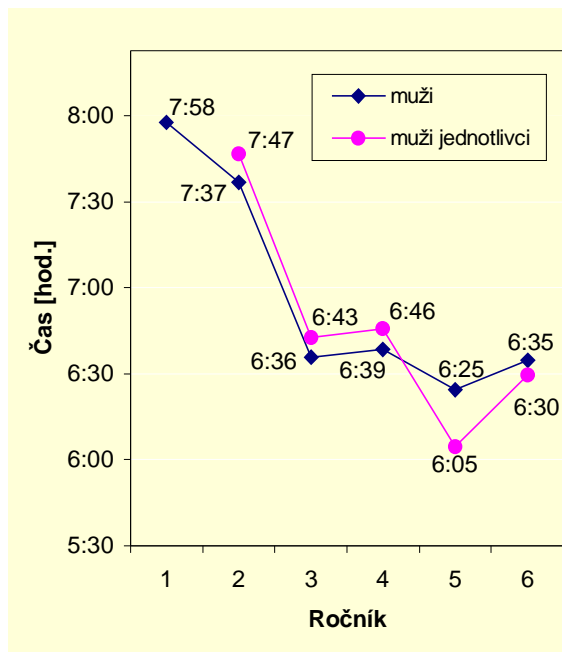

Nikdo ze smíšených dvojic nový rekord nevytvořil, ale zdolání 10. vrcholů a celkový čas 8:46 hod. v podání Ivy Hrabánové a Édy Vílkuse z České Kamenice je pouhých 18 min. za nejlepším výkonem padnuvším v této kategorii vloni (8:28 hod., 10 vrcholů).

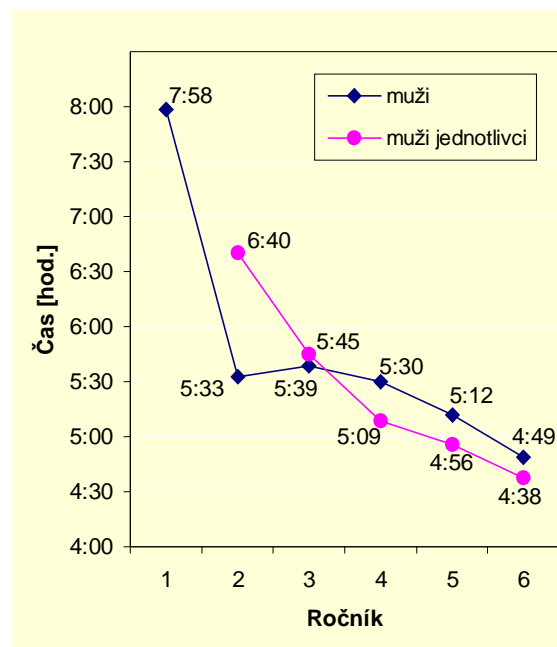
V pořadí druhá startovní dvojice žen v historii závodu, ve složení Daniela Dušková (Varnsdorf) a Blanka Turčanová (Děčín) překonala dosud jediný výkon v této kategorii (3 vrcholy – 5:06 hod.) z roku 1999. Nový rekord, který děvčata vytvořila má hodnotu 8 vrcholů – 8:12 hod. Nechci být nezdvořilý, ale dovoluji si říci, že v této kategorii a v kategorii žen jednotlivkyň je stále pole neorané.

No a co byste ode mě čekali jiného, než je malá statistika, tentokrát trošičku do historie. Dámy prominou - toto není výroční zpráva a tak si dovoluji porovnat pouze výkony v kategoriích muži a muži jednotlivci. V současném světě businessu je velmi moderní používat grafy a diagramy, takže abychom ani my nezůstali pozadu, zvolil jsem tuto variantu.

Průměrný čas pro zdolání deseti nejvyšších vrcholů Lužických hor v jednotlivých ročnících:

Daleko zajímavější je vývoj traťového rekordu:

Za 6. ročník bych chtěl jménem HK Varnsdorf všem startujícím poděkovat za účast a skvělé výsledky a již v tuto chvíli si Vás dovoluji pozvat na 7. ročník velikého sportovního snažení **Lužické sedmistovky**, které se bude konat 29. června 2002 opět u Základní školy ve Chřibské.

A jelikož to bude sedmý ročník „sedmistovek“, zkusíme se na to řádně připravit. Bližší informace ohledně této akce velmi rád poskytnu všem, co osloví mou e-mailovou schránku:

Arnošt Haufert, HK Varnsdorf, haufert@iol.cz.

N Intoxikace N

Petr Štěpán
CAO DEČÍN

Varnsdorťáci v Tatrách, Myšák v Dolomitech, Venda na Šumavě, Choroš se právě vrátil z dovolené, Fanýsek maká a ostatní jsou v Juře.

Volám Tomovi: „Čau Peťo, makám ve Hřensku v krámě. Přijed', pokecáme o Hohlentalu“. Nu co, stejně je po dešti, beru kolo a za chvíli mě opouštějí chmury a vesele šlapu směr Hřensko. Stavím se u Toma, potom pojedou po České silnici na Tokán a pak se uvidí. V neděli půjdu lézt do Tisé. Dobrý plány.

Z Janova pouštím kolo na plný kule, silnice je po nočním lijáku ještě místy mokrá. V zatáčkách nad Hřenskem proti mně vyrazilo auto. V leknutí mačkám brzdu o trochu víc, smyk a už letím. Černý struhadlo se nezadržitelně blíží a já si ve zlomku sekundy říkám, je to bude bolet. Také se mi vybavil Jarda Uher a jeho pády.

Nejdřív několik metrů po zadku potom do vzduchu, kotrmelce přes hlavu, přilba brousí asfalt, ještě přemet a stojím na nohách. V mírném šoku bilancuji. Na pravém stehně a předloktí chybí kůže, pár modřin, kalhoty nadranc, kolo dobrý.

Nasedám a samospádem sjiždim do HUDY Sportu. Když mě Tom uviděl, jak ze mne crčí krev, výrazně ožil a vesele se šklebil. Nedivím se, je poledne, v krámě ani noha, to je každý zpestření dobrý.

„Pojď nahoru“, povídá Ruda. „Tady se umej, já přinesu lékárnu.“ A pak pokračuje: „Představ si Peťo, že před týdnem jsem ležel na smrtelný posteli.“ „Nekecej“, „Jo, byl jsem s Tomem v Hohlentalu, kluci lezli a já oblézal feráty a chodil po horách, super týden. Balíme camp že pojedeme navečer domů a ještě si uděláme před odjezdem gulášek. Tom přinesl houby.“ „Houby?“ „Jo.“ „Tak to tuším co se asi dělo, že tě přerušují. To jednou spíme s Jirkou Šmídem v Přihrazech v kuželníku. Ráno ve čtyři oznamovala slepice kdákáním snůšku. Jirka vyskočil ze spacáku a už prověřoval kurník, vajíčko snesla potvora jenom jedno. To Jirku nemohlo zaskočit, posbíral kolem rostoucí Pýchavku obecnou (Lycoperdon perlatum) když je stará, tak se z ní praší. Povídám - Jirko ty nejsou jedlý - ale nejsou jedovatý opáčil Jirka a když jsou mladý, tak nemají chybu. Měly. Ešus hub zahuštěných jedním vajíčkem smažených na vodě jsme snědli ke snídani. Blejt jsem začal u prvního kruhu a Jirka v traverzu na německé cestě na Kobylu. Rudo pokračuj.“

„Krájím ty Tomášovy houby, dej tam ještě tuhle klobásu, povídá Tom. No nezdála se mi, byla už nakrojená, očuchávám ji, snad bude dobrá a šup s ní do hrnce. Gulášek se povedl a bylo dost pro všechny. Uháníme po dálnici směr Česko, když tu cítím jakousi nevolnost, to je asi z jízdy. Nebylo.

Na prvním parkovišti bleju, na dalším jen tak tak stahuji kalhoty a to celé se opakuje asi dvacetkrát až na hranice.

Nemůžu řídit, protože přestávám vidět. V Českých Budějovicích mě v bezvědomí šoupli na JIPku. Jak se tak probírám z bezvědomí, kolem mne bílá stěna, kapačky a stojící lékař u postele mi oznamuje, pane Pomahač, máte kliku že se botulin ještě úplně nerozvinul. Domů mě pustili až za týden.“

„A co kluci?“ „No to samé. Ale byli asi více na ten botulin imunní. V Kaplici dostali každý injekci a jeli dál.“

„Ty Rudýnku, potěšil jsi mně, zítra asi z lezení nic nebude, protože nevlezu do sedáku, ale oproti tvému příběhu je můj držkopád drobná epizodka ze života horolezce.“

Místo děje: *Rakouské Alpy oblast Hohental. Všechna parkoviště směr české hranice. Nemocnice České Budějovice a Kaplice.*

Osoby: *Tomáš Melen, vedoucí zájezdu, vlastník průvodce na oblast Hohental, majitel klobásky z Kauflandu Děčín za 50 Kč, Ruda Pomahač (málem mrtvej), Jarda Džeremi Dunovský, Miloš a Pavel.*

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ
(VLADISLAV PRCEK NEHASIL, PAVEL KÝSA BECHYNĚ)

Omluva:

V minulém čísle jsme otiskli omylem dvě nové cesty s nepatrnými odlišnostmi dvakrát, přičemž u jedné i s jinou klasifikací. Sešly se nám v redakci příspěvky od několika dopisovatelů a nevšimli jsme si, že dva z nich nám poslali informace o téže cestě. Takže sorry...

A tady jsou některé další horké novinky:

Adršpach

Archa - Strastičná pouť dobráka Noeho IX

Henke Pavel x Bechyně Pavel

28.7.2001.

Nástup v S siní, spárou pod převis ke kruhu. Vlevo přes 2.kruh ke 3. kruhu na hranu. Šikmo vlevo přes 4. kruh k 5.K., přímo stěnou k 6.K. a šikmo vpravo do vhloubení a komínem na vrchol.

Labské údolí – Pravý břeh

Dolnožlebská vyhlídka - Turistický cíl VI

David Nehasil x Vladislav Nehasil

5.8.2001

Úplně vpravo v jižní stěně podél trhlín (kruh), výše širokou spárou na vrchol.

Velká bašta - Pánská jízda Villa

Michal Burda, Rošťa Sedliský

8.8.2001

Vedle Údolního komína přes 7 bh a slaňák na vrchol.

Jarní věž - Prvosienka Villa

Vladislav Nehasil

14.8.2001

Středem V stěny ke kruhu. Stěnou šikmo vlevo ke vhloubení a jím na vrchol.

ŠUŠKÁ SE...

- Ø *Že prý si Karel Bělina opatřil novou špičkovou spolulezkyni. Prý se jmenuje Světlana Pavlátová a brzy nás všechny strčí do kapsy...*
- Ø *Láďa Pitbull Jirkal se prý již brzy bude stěhovat do nového domu. Zbude mu pak více času na hory?*
- Ø *Že prý Ivana Málka zasáhl nebezpečný virus HB. (Horolezecký bacil.)*

STRÍPKY

Modrá hora

VYSOKÉ TAURY, RAKOUSKO

21.7.2001

Přím o nad městečkem Kals v Rakousku se vypíná nenápadná, ale velice oblíbená hora s názvem Blauspitze. Její výška nad mořem činí 2.575 metrů a je tvořená nezvykle zbarvenou sklovitou horninou, která jí dala i jméno – Modrá hora, nebo, chcete-li, Modrá špic. Oblíbenost Blauspitze vyplývá hned z několika důvodů. Až pod nástup vás vyveze s jedním přestupem pohodlná sedačková lanovka, na vrchol vede perfektně zajištěná cesta přímo nejdelším východním hřebem, sestup je snadný a skýtá velkolepé výhledy na celé pohoří Vysokých Taur včetně nejvyššího bodu GrossGlockneru, na vrcholu je obrovský kříž a vrcholová kniha včetně razítka s emblémem. A kolem dokola jsou sytě zelené pastviny přímo poseté mnoha alpskými květy.

No nejeďte tam...

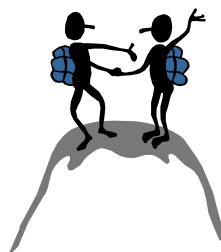
Cestou Dir.O-grat, 4 (A0), 250 výškových metrů, celkem 9 dělek, zdolala vrchol Blauspitze dne 21.7.2001 družstva Jiří Chára – Michal Švajgl a Karel Bělina – Ivan Málek.

Nehasilovi na Großglockneru

Krátká informace o úspěšných výstupech v Rakousku dorazila od Vládi a Zuzky Nehasilových:

Na Großglockner jsme 26.7.01 se Zuzkou vyšli a sešli za necelých 13 hodin i s vybavením na spaní. Nejhorší byla vrcholová fronta lidí, která nás zdržela 2 hodiny a závěrečný kopec od ledovce do sedla Franze Josefa, který nám trval hodinu. Měli jsme krásné počasí. Pomohla nám dvoudenní tvrdá příprava ve Stubachtalu – 24.7. trénink na ledovci pod Sonnblickem (3088 m.n.m.) – vrchol jsme v mlze nenašli, převýšení cca 1250 m, – 25.7. výstup na Kitzsteinhorn 3203 m.n.m. bez výhledu, 2 metrová mlha (dál nebylo vidět). Lze jen doporučit, stojí to za to.

Prcek

PS: Pak následovaly Dolomity (odpočinkový Averau 2647 m.n.m. a asi 50 m pod vrcholem z ferraty na Tofanu (3243 m.n.m.) nás vyštvala na útěk bouřka) a Arco (cca vylezeno 40 cest v průměrné klasifikaci 6a+).

PS2: A k moři jsme samozřejmě už nedojeli...

Zuzka

Jak upálit čarodějnici...

OSTROV
30.4.2001

Zde předkládáme stručný návod tak, jak se ho podařilo exkluzivně zachytit našim reportérům přímo v místě děje v Ostrově LP 30.4.2001.

A. Nejprve je třeba připravit řádnou hranici, nejlépe z listnatých dřevin, které mají vyšší výhřevnost. Je dobré zapojit do stavby hranice i vlastní bosorky – samozřejmě pod nějakou fikanou záminkou, jinak utečou a nebude co upalovat.

B. Zkušení inkvizitoři radí bosorku předem přeříznout nebo alespoň naříznout jak se o to na snímku snaží pomocí motorové pily sám Nejvyšší Svätý Inkvizitor Monsignor Schwarzik (dále jen NSIMS). NSIMS vede řez velmi zkušeně odspodu vzhůru. Za povšimnutí stojí výraz plného soustředění ve tváři NSIMS, zatímco bosorka nechápavě nastavuje svoji zadnici.

C. Bosorka se poté připevní pomocí motouzu k dřevěnému kříži, který se i s dotyčnou umístí přímo na samý vrchol hranice. Kolem se shromáždí sprostý lid a poté již NSIMS vydává pokyn k podpalu. Podpal se vede ze čtyř světových stran. Začíná se ze směru větru, aby nechytl i pacholek. Následuje volná zábava. Podávají se lihoviny, pívání, mok, vhodná jsou rovněž levná ovocná vína. Navrch je možné zakousnout menší uzeninku opečenou přímo na ztichlé hranici...

Bacha na „PAŠÁKA“!

SRPEN 2001
DĚČÍN

V uplynulých dnech dorazil na e-mailovou adresu oddílu i některých lezců tento inzerát:

„AHOJ a HORE ZDAR! tímto emailem bych tě chtěl poprosit o informování svých kamarádů a přátel

o zahájení prodeje horolezeckého vybavení v internetovém obchodě PAŠÁK SPORT na adrese: www.pasaksport.cz věřím, že zde naleznete to co hledáte a budete s našim obchodem a službami spokojeni. Předem děkuji s pozdravem VÍT BAREŠ.“

A v těchto dnech chodí od stejné firmy aktuální nabídka: „Cepiny pro experty“ s přílohou ve tvaru doc.bat, která jako návodavek obsahuje viry!!!

Bacha na podobné „pašáky“...

-jk,jch-

Držíme palce

DĚČÍN - BOLETICE
ČERVENEC 2001

Z dlouhé „služební cesty“ se v polovině července navrátila **Hanka Němcová** z Boletic. Hance ozdravná kúra viditelně prospěla a vypadá opravdu k světu.

Hanko, všichni známi ti vzkazují: „**Držíme ti palce!**“

Tepličáci v Paklenici

TOMÁŠ ROUS

Dne 26.04.2001 jsme vyrazili z Hradce Králové do Chorvatského národního parku Paklenice. Nejkratší cesta je z tohoto města přes Maďarsko.

Ubytování - Možností je tu hned několik. Kempy stojí v průměru 20 Kuna (cca. 100Kč) na osobu/noc.auta a stany se nepočítají. Teplou sprchu mají všude. Na černo se dá spát, pokud zvolíte vhodné, nenápadné místo v lesíku u moře.

Mluvil jsem s některými lidmi, kteří na černo spali u moře a znalci místních podmínek tvrdili, že problémy tu dělají poliši až v rozjeté sezóně. Správce parku nabízí ubytování na své zahradě. Místo tak pro deset stanů.

Jídlo - Všechno je dost drahý. Pytlík těstovin cca 50 Kč. Pivo Karlovačka cca 30 Kč, dá se to pít.

Doprava - Ideální je jezdit pod vstupní bránu autem.

Vzdálenost moře – skála cca. 5km.

Vstupné do parku - cca 40kč /den. Permice tři dny nebo pět dnů – platnost měsíc. Hlídané parkoviště, doprava minibusem pod skály - LUXUS.

Lezení - Pro všechny a moc pěkné. Od jednodélkových cest po deseti délkové. Nejdelší stěna cca 350 metrů lezení. Nejvíce cest je 5c, 6, 6a, 6b francouzský klasifikace. Většina cest je vynejtovaných. Doporučuji na Aniču cestu Albatros. Pokud překonáte 8- hned na začátku, je to pohodovka. Bacha na sestup z Aničí. Pokud budete stát na vrcholu čelem ke stěně kterou jste zdolali - jděte do prava.

PS: Chystáme se skočit z mostu do lana. Zatím se mějte, přeji hezké léto.

TOO

Saské Švýcarsko

Dne 22. listopadu 2000 se v lezecké oblasti Rathen v Saském Švýcarsku zřítla rozsáhlá část skalní věže Wartturm (15). Celá východní strana asi 20 metrů vysoké věže Wartturm se rozpadla, odlomení sahá od paty stěny až k vrcholu. Hmotnost 500 kubických metrů pískovce a pískovcová masa se zřítla ve směru do Labského údolí. Tím na vždy zmizelo sedm lezeckých cest, mimo jiné dvě hodně oblíbené klasické cesty z jižní strany skály v klasifikaci 5. Stupně obtížnosti. Především přestal

existovat „Mittelweg“, z jeho výstupové spáry zbyla jen levá hrana spáry, to znamená značnou ztrátu pro Saskou horolezeckou scénu. Tlaková vlna zdemolovala v blízkosti pod stěnou u jedné horské chaty okenní tabulky a záchodek.

Z časopisu PANORAMA 4/2001 přeložil Vladislav Nehasil

Grossglockner 2001

MILAN UHDE CESTR
CAO DĚČÍN

Jak už se stává tradicí v našem oddíle, když se někomu podaří úspěšná výprava na nějaký vrchol, hned jí musí někteří další členové opakovat. Ještě větší motivace je to v tom případě, když se první výpravy zúčastní i předseda našeho oddílu.

22.7. 2001 dosáhli vrcholu Grossglockneru JZ hřebenem J.Chára, M.Švajgl, K. Bělina a Ivan Málek. Tato zpráva nenechala klidnými Petra Štěpána, Jiřího Kudrnáče a Milana Cestra, kterým tento termín nevyhovoval, a proto vyrazili o týden později.

Celkový pohled na kopec. Výstup vede po hřebeni vlevo.

27.7.2001 v 11.30 hod jsme odjeli, přes veškerá varování, že na dálnicích v Německu bude největší provoz za celé prázdniny, směrem na Cheb, Mnichov, Kufstein, Kitzbühel až do Klasu na parkoviště k chatě Luckner Haus.

Přes Mnichov jsme však projeli bez problémů. Jediný poplatek na celé trase je 140 ATS za Felbertauerntunnel. Mýto k chatě Luckner Haus jsme již neplatili, protože jsme k ní dojeli v půl osmé večer. V 8 hodin jsme vyrazili na chatu Stüdlhütte (2802m), kde nás čekal nocleh (50 ATS na osobu se slevou).

Stüdlhütte 2.802 m. Původní chatu nechal vybudovat podnikatel z Prahy.

Ráno v 5 hodin vyrážíme na vrchol. U nástupu na JZ hřeben na nás čekal nabuzený Petr, nenechal nás ani vydechnout, natož napít. Vydejchat a napít se prý můžeme na

vrcholu, tam na to budeme mít času dost. Je fakt, že měl Petr pravdu, protože se za námi chystalo další družstvo a kdyby nás v tomto okamžiku předběhlo, tak bychom se dost zdrželi.

Místy se jistíme, místy to jde sólo. Petr v lehčím terénu přímo běžel a já s Jirkou mu sotva stačili a nedočkavě vyhlíželi těžší úseky, kde bude potřeba se jistit, abychom se alespoň na chvilku zastavili. Vrcholu jsme dosáhli v 10 hodin. Bylo zde již docela plno a při pohledu na tvořící se fronty na sestupové cestě bylo jasné, že zdaleka ještě není vše hotovo.

Vrcholová fotografie. Zleva: Cestr, Kudrnáč, Štěpán

Na vrcholu nasazujeme mačky, Jirka zjišťuje, že nové boty na staré mačky nepasují. Naštěstí kolega z rakouského družstva měl u sebe šroubovák a tak byl problém rázem vyřešen. Navazujeme se na lano a v pořadí Jirka, Milan a vzadu vše jistící Petr sestupujeme. Terén není těžký, ale vyhýbat se pomalým nebo protilezoucím družstvům je někdy docela nebezpečné, je potřeba dávat pozor, aby někdo někoho z nás neshodil. Po dosažení ledovce je další cesta při sestupu jednoduchá a za chvíli jsme na chatě Erz.-Johann Hütte. Po chvilce odpočinku sestupujeme dále až na Stüdl H. Kluci si zde chtějí uvařit něco dobrého k jídlu. Já mám k dispozici pouze samé sladké tyčinky, na které nemám vůbec chuť a tak jdu rovnou až na parkoviště. Jen co jsem si u auta vše připravil a chystal začít vařit, začalo trochu pršet. Kluci za chvíli také dorazili.

Sjeli jsme pod Kals na odpočívadlo s vodopádem, kde jsme chtěli zůstat přes noc, ale změna počasí nás odtud vyhnala až k Wilder Kaiseru, kde jsme přespali u jezera Hintersteiner see. V neděli ráno jsme odjeli domů.

Mosazný muž 2001

28.7.2001

14. ročník **VELKÉ CENY Povrlů** v malém triatlonu

V sobotu 28. července proběhl v Povrlech již 14. ročník Velké ceny Povrlů v malém triatlonu - MOSAZNÝ MUŽ 2001. Slunečné a téměř tropické počasí přilákalo na start necelou stovku závodníků, rozdělenou do pěti kategorií. Díky skvělé organizaci (Ivan Málek) proběhl pěkný závod bez nejmenších zádrhelů. Pro vítěze byly připraveny velice zajímavé věcné ceny od sponzorů závodu (1. místo horské kolo!), každý startující obdržel pěkné triko s logem závodu, pamětní list a po

vyhlášení výsledků nechyběla ani country zábava s předtančením přímo v areálu koupaliště.

V jednotlivých kategoriích zvítězili:

Muži 18-40 let:

1. Pavel Nový	Glassman TT Teplice	0:39:04
2. Ivo Netík	SKP Ústí n.L.	0:39:08
3. Petr Menol	bez příslušnosti	0:39:56

Veteráni 40-50 let

1. Miroslav Vaněk	HO Povrly	0:44:35
2. Michael Bartoš	Sokol Kněžské dvory	0:47:51
3. Miroslav Kušej	EMCO	0:48:51
..7. Jiří Chára	CAO Děčín	0:54:55

Ženy bez rozdílů věku (zkrácená trať):

1. Romana Šišková	HardBody Ústí n.L.	0:38:36
2. Lenka Pospíšilová	Demosthenes	0:41:24
3. Hana Kopicová	Povrly	0:42:51
..8. Lenka Chárová	CAO Děčín	0:51:16

Děk za perfektní závod patří ještě jednou všem organizátorům v čele se **známým horolezcem Ivanem Málkem. Díky...**

Borce z CAO Děčín povzbuzovali oddíloví kolegové Alena a Zdeněk Vaisharovi, Míla a Karel Bělinovi a Michal Švajgl.

90 let SBB

Vrcholové komisi Labské pískovce došel ze sousedního Německa pěkný pohled od Albiho.

Pro CAO News poskytl Prcek

Co nového v Ostrově?

OSTROV U TISÉ
ČERVENEC 2001

Přesto že jsou prázdniny, novinek v Ostrově je hodně.

Předně pokračují práce na zvelebení kempu Pod Císařem. Své ruce k dílu, pod vedením **Mirka Mžourka** (na snímku), již přiložili například **Zdeněk Hubka, Karel Bělina** či **Michal Švajgl**.

Příjemně posedět po návratu ze skal lze nyní i za restaurací, kde se můžete kochat pohledem na krásné koně, popřípadě se na nich i svést.

Stále zde také můžete narazit na mnoho zajímavých lidí – a samozřejmě především horolezců – Josefa Rakoncaje, Josefa Rybičku, Josefa Nežerku a mnoho dalších. Objevují se stále nové cesty ale i celé nové objekty, zejména masivy. Bohužel se také občas ztratí kniha, nebo někdo vytlučte kruh.

Správce oblasti je **Jan Hoblák** a udělal zde pěkný kus práce. V nejbližších dnech se ho chystáme oslovit, aby nás informoval o největších problémech oblasti i o tom, co ho v jeho práci ještě čeká.

-jch-

Důležité upozornění

OSTROV
ČERVENEC 2001

Upozorňujeme všechny čtenáře CAO News na skutečnost, že se již opět několikrát podařilo zahlédnout nebezpečnou

Horskou kozu v oblasti Himmelreichu v Ostrově u Tisé. Ti z vás, kteří jste měli tu možnost shlédnout hororový thriller Horská koza víte, že největší nebezpečí hrozí právě osamělým horolezkyním. Žádáme proto všechny náhodné svědky, aby naši redakci neprodleně informovali o jakémkoliv podezřelém pohybu v celé lokalitě Ostrov. K osamělým horolezkyním pak směřuje následující doporučení: **Jestliže to není nezbytně nutné, zůstaňte raději v bezpečí domova! Horská koza opět řádí!**

(Na snímku našeho pohotového fotoreportéra L.T.S. lze spatřit Horskou kozu, která nutí osamělou horolezkyni k ohavným praktikám.

Foto © L.T.S.)

V Tatrách zahynul jeden z nejzkušenějších záchranářů

Jedenáctý smrtelný úraz od začátku letošního roku zaznamenali záchranáři tatranské horské služby ve Starém Smokovci. Případ je o to tragičtější, že hory si tentokrát vyžádaly život jednoho z nejzkušenějších členů záchranářského týmu Vladimíra Tataruky (56 let). K neštěstí došlo v pátek 17.8. odpoledne během výstupu tzv. Puškášovým pilířem z Romanovské doliny na vrchol Ganku. Tataruka vypadl ze stěny za dosud nevyjasněných okolností. Záchranáře o neštěstí informovali horolezci, kteří se tou dobou pohybovali v dolině Zlomisk.

Zdroj LN 20.8.2001

Arno Puškáš zemřel 9. června 2001

Bohužel i druhá zpráva ze Slovenska je smutná. V sobotu 9. června zemřel v nemocnici v Popradě známý horolezec, malíř a autor knih **Arno Puškáš**.

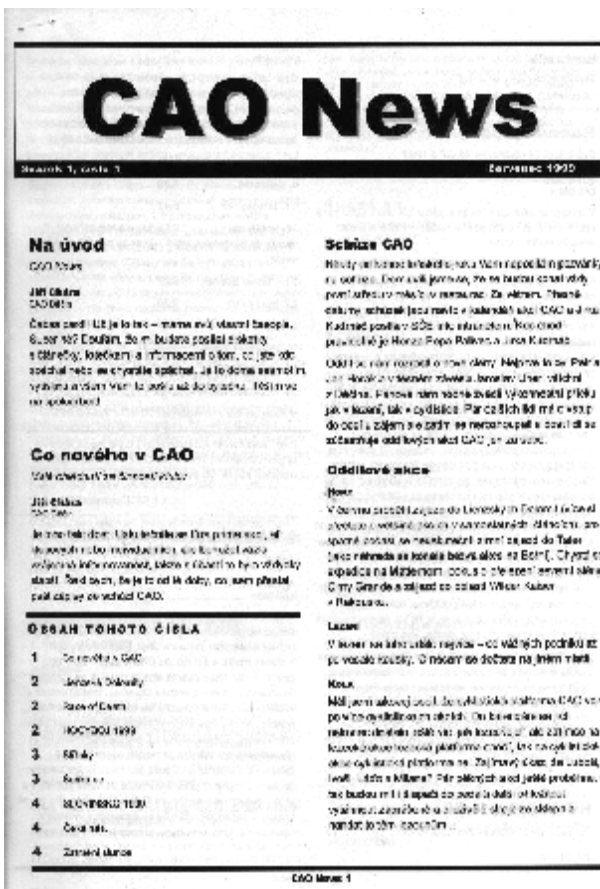

Časopis CAO News oslavil narozeniny

V červenci uplynuly přesně dva roky od vydání prvního čísla časopisu CAO News. Původně dvoustránkový informační bulletin, výhradně pro členy horolezeckého oddílu CAO Děčín, kterých tehdy bylo deset. Tak vysoký byl také náklad prvních čísel. Obsahem byl zápis z předchozí schůze oddílu, termíny příštích akcí, heslovitě informace o tom, co proběhlo a to bylo vše.

Postupně jsme přidávali text, objevila se první fotografie a počínaje rokem 2000 se dostal obrázek i na titulní stránku. Od února 2000 se vzhled titulní stránky ustálil téměř do dnešní podoby – jedna větší fotografie, stručný obsah čísla a citát někoho známého včetně fotografie. Většinou to byli špičkový lezec jako Česen, Gill, Croft, Droyer nebo Scott ale i osobnosti působící v trochu odlišných sférách ovšem se zajímavými myšlenkami – například Mark Twain, Henry David Thoreau či Lev Tolstoj.

Časopis se nejprve dostával do Teplic, Ústí nad Labem a Varnsdorfu a brzy jsme zjišťovali, že se výtisky pravidelně objevují po celém kraji i mimo něj – např. v Karlových Varech, Františkových Lázních, Plzni, Příbrami, ve Vídni, Dohně a samozřejmě v Praze. Přibýlo autorů článků, získali jsme stále zpravodaje a dopisovatele, rozšířila se redakční rada a celé dva roky jsme udrželi pravidelné měsíční intervaly mezi jednotlivými čísly.

Jen tak na okraj – název CAO News (čti cao nju:z) byl odvozen od názvu našeho oddílu, čili něco jako „novinky oddílu CAO Děčín“. Zkratka CAO je tvořena počátečními písmeny anglických výrazů Climbing, Adventure, Outdoor, tedy, volně přeloženo, Lezení, Dobrodružství, Táboření.

Tož - Všechno nejlepzí!

Lovec nových tváří

POVRLY
ČERVENEC 2001

Karel Bělina vystřídal za svůj bohatý lezecký život asi nejvíce spolulezců. Lezl s ním snad každý, často i tak trochu proti své vůli. Jak to? Karel je lezec **neúnavný**. Leze téměř denně a když leze, tak ráfuje jednu cestu za druhou. Lézt s ním proto každý dlouho nevydrží – i mladí trénovaní borci odpadávají jak zralé hrušky a brzy žadoní o laskavé propuštění z jeho služeb. Proto Karel neustále vyhledává nové a čerstvé lezce i nelezce – rád zaškolí.

Tak třeba jednou jel sám na Zlatník. Náhle jeho bystré oči spatřily u cesty stopačku. Zaskřípěly brzdy a už se dívčina vezla. Kdyby chudinka věděla, co ji čeká! Nějak mezi řečí utrousila, že trochu sportuje a hned jí Karel navrhl, že jí naučí móóoc pěkný sport. Marné byly dívčiny vytáčky – půjčil jí své tepláky, oblékl sedák, nožky narval do svých lezaček a už stoupali údolní cestou na Škuner.

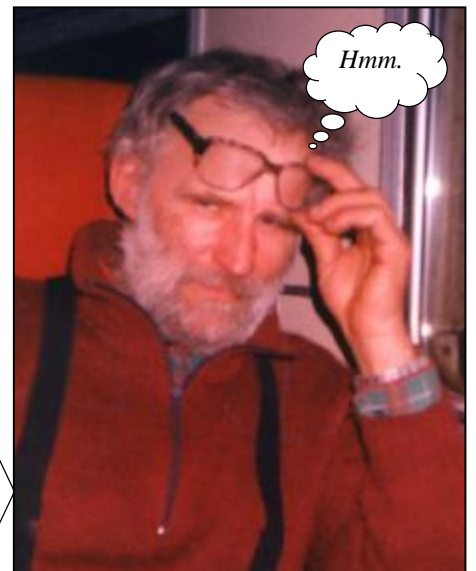
Jeho vpád do jindy poklidné visky Žežice by se dal přirovnat k Velké říjnové Socialistické Revoluci. Jak Lenin zahřímal k brancům a rázem všichni museli do skal. Za několik dní vznikl pověstný horolezecký oddíl Dynamo Žežice a doteď bezcílné bloumání výrostků bylo ta tam. Víkend co víkend se ze skal i z Alp vracely pohublé stíny se zakrvácenými rukama od převislých spár.

Jak dopadl Ivan Málek, když se proěkl, že by někdy rád do hor, víte – již za pár dní ho Karel vytáhl hřebenem Stüdlgrat na Glockner.

A nyní ulovil další novou tvář – půvabnou Světlanu Pavlátovou. Scénář příběhu byl standardní. Karel u jejího otce natíral okna, když tu se Světlana zmínila, že už také lezla. Hned bylo po natírání. Druhý den společně stoupali na jednu z nejdelších cest v kraji – téměř horskou cestu Zlatý důl na Kozák. Dlouhý nástup suťoviskem, 120 metrů poctivého lezení (klasif. V!), 3 štandy, 25 BH a neméně dlouhý sestup z kopce dolů.

Ze Světlany byl Karel evidentně nadšený – neustále nám vykládal, že ta holka je fakt talent a sprádal plány na další výstupy. Aby ani její otec Jaroslav Tvrzník (61 let) nepřišel zkrátka, rozhodl se Karel, že ho vezme na Mont Blanc...

Karel Bělina.
Neúnavný lovec nových tváří vyhlíží zkušeným okem svou další obět.

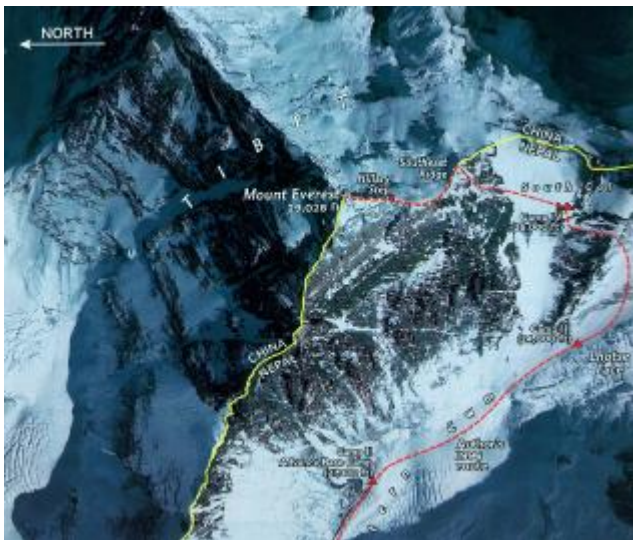
Poznámka redakce: Z výstupu na Kozák pořídil Karel spoustu opravdu pěkných fotografií – dokonce pro ten účel musela Světlana do jeho bílé košile a i jeho úbor tentokrát přímo hýřil barvami. Bohužel z technických důvodů se nám fotografie do tohoto čísla nepodařilo zařadit. Určitě vám ty nejzdařilejší přineseme v čísle příštím...

Drby na vlnách internetu...

Staženo z pavoučích sítí 3w

Pokud Peking získá olympiádu, pochodeň vystoupá na Mount Everest

PEKING 27. června (ČTK) - Pokud Mezinárodní olympijský výbor přidělí hry v roce 2008 Pekingu, olympijská pochodeň se prý dostane na nejvyšší horu světa Mount Everest. Podle britského listu The Guardian čínští pořadatelé plánují, že by olympijský symbol vynesl na 'střechu světa' jeden čínský a jeden tibetský horolezec.

ČR třetí na MS juniorů ve sportovním lezení Tomáš Mrázek mistrem světa

IMST (Rakousko) 24. června - Jednu zlatou a dvě bronzové medaile si v neděli přivezli čeští lezci z Mistrovství světa juniorů ve sportovním lezení v rakouském Imstu (20.-24.června). Mistrem světa ve své kategorii se stal 19-letý Tomáš Mrázek z Brna, 3.místa v mladších kategoriích obsadili Petr Solanský a Jan Zbrank. Česká republika skončila jako třetí neúspěšnější za Polskem a Francií

Třetí opakování Shan-gri-la, 8c+

PRAHA 24.června - Ve čtvrtek 21.června byla potřetí zlezena Shan-gri-la, 11-/11 (8c+), druhá nejtěžší cesta ve Frankenjuře. Informoval o tom server Climbing.de a vzápětí i 8a.nu. Cestu, kterou otevřel v roce 1995 Němec Guido Köstermeyer a v srpnu 1998 zopakoval Rosta Štefánek, nyní přešel Andreas Bindhammer.

Pavoučí muž zlezl pařížský mrakodrap

PRAHA 22.května - Francouzský horolezec Alain Robert (39), přezdívaný pro svoji zálibu ve zlézání nejvyšších budov světa "Pavoučí muž", zlezl v úterý 40-ti patrovou budovu ústředí obří petrolejové firmy TotalFinaElf ve známé pařížské čtvrti La Defense

VÝROČÍ

SRPEN 2001

- 4.8. **Bedřich Fabián**
- 6.8. **Rostislav Štefánek**
- 14.8. **Jarmila Kašáková**

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme hodně štěstí,
úspěchů a radosti...

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...

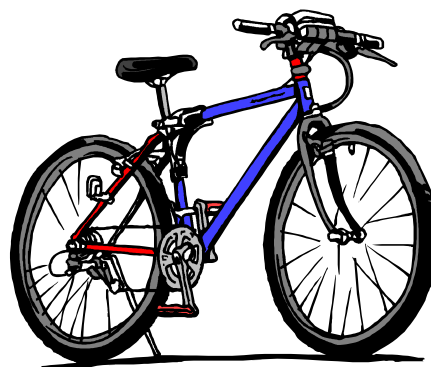
- 08/2001 Vzhledem k prázdninám není plánována žádná organizovaná akce.
- 1.-8.9. Hlavní akce CAO – Dolomity, oblast Tre Cime. Sportovní výstupy, klasické cesty, Via feraty. Výstupy na hlavní dominanty, včetně vyhlášených cest. (POZOR – vzhledem k tomu, že velká část oddílu odjíždí na tento zájezd, se členská schůze v září ruší! Nejbližší bude 3.10.2001.)
- 23.9. Cyklistická časovka na 100 km. Podzimní část. Info Uher, Chára
- 25.9. Cyklistická časovka do vrchu. Podzimní část. Info Uher, Chára

KUR SPORT

pořádá

Závod na horských kolech

dne 2. září 2001

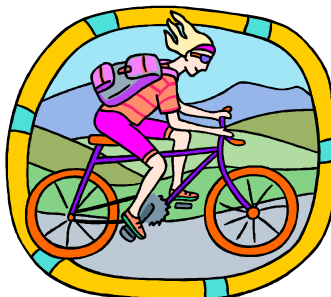

Start: V 10.00 hodin od restaurace Táborský vrch v Benešově nad Ploučnicí

Kategorie: Muži 1, Muži 2, Ženy, Děti, Příchozí

Stratovné: 50 Kč

Bližší informace: V místě startu nebo na telefonním čísle 0606 68 29 79

Milan Myšík, KUR SPORT

Setkání horolezců, bikerů, běžců a dalších individualit, fotovystava a videofilmy

Při příležitosti dokončení 200 výstupů na Ještěd (nejmenovaného člena)
pořádají HO Ještěd, HO Slávie Liberec a Horoklub Chomutov
sportovně-společenskou akci

"JEŠTĚDSKÁ 201"

o víkendu **14. - 16.9.2001** na horské Chatě na Pláních pod Ještědem.

Program:

- 14.9. příjezd a ubytování na chatě
15.9. dopoledne přesun k dolní stanici lanovky a odtud v 11.00 hod zahájení výstupu "J-201" v kategoriích dle propozic.
Dopolední náplň:
-lezci - okolní skály, mj. i Matouš u Křížan
- bikeři - bikový okruh "Ještědské houpáky",
- ostatní hosté - okolní místopis
16.9. po snídani "rozdání" fotovystavy pozvaným, vyhodnocení akce, individuální program pro lezce - nedaleké Horní Skály, či Vajoletky pro bikery - okolními stezkami ...

Večerní videofilmy:

Jizerky - Výstup na Uhlířskou Čapku
El Capitan
Skialp
Cvičná stěna, Skoky
Táborák, společenský večer

J-201 není soutěž, nýbrž rekreační a aktivně strávená hodinka, kterou se doporučuje prožít v družném, přátelském a humorném duchu.

PŘIJĎTE POBEJT !!!

Kontaktní informace

dotazem na e-mailové adrese: m.hliza@worldonline.cz nebo na tel.:
0605 433 983

Kde se dočtete o připravovaných akcích CAO Děčín?

Kromě kalendáře akcí na příslušný rok, který je k dispozici na schůzích CAO Děčín, se o připravovaných akcích můžete dozvědět v rubrice Čeká nás (zhruba na jeden až dva měsíce dopředu), na našich webových stránkách <http://mujweb.cz/www/caodc> a v případě potřeby také na **INFO** kanálu kabelové televize.

V příštím čísle...

Kromě pravidelných rubrik, výsledkových listin, informací o nových cestách a podobně, Vám přineseme:

- ✓ zprávičky od našich dopisovatelů z jejich cest po Evropě i Zemi České,
- ✓ informace z prázdninových výstupů
- ✓ a mnoho dalšího!

Nezapomeň – příští číslo CAO News

VYCHÁZÍ 9. ZÁŘÍ 2001.

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

SRPEN

- návštěva Piz Badile, nejkrásnější stěny ve Švýcarsku (dle počasí)
 - dlouho plánovaná výprava do Tater (dle počasí)
 - lezení v pískovcových oblastech u nás a v SRN
- 30.8. – 2.9. Horolezecký filmový festival v Teplicích

ZÁŘÍ

- lezení v pískovcových oblastech (Vlhošť, Blíževedly)

V průběhu celého roku možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Některá uvedená data jsou bez záruky, přesné konání akce bude včas upřesněno.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hod.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333
0606 / 277274

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE VZHLEDEM K ZÁJEZDU DO ITALSKÝCH DOLOMIT BUDE KONAT AŽ VE STŘEDU 3. 10. 2001 V RESTAURACI ZA VĚTREM. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News OD 17:45 HOD.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Více se do srpnového čísla CAO News opravdu nevešlo.

Všem děkujeme za pěkné příspěvky i za náměty pro naši další práci. Co se nám nevešlo do tohoto čísla, určitě najdete v některém z čísel příštích!

Za celou redakční radu Vám krásné dny, suchou stezku a inspirativní zážitky přeje Jiří Houba Chára.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.

Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze CAO Děčín anebo dle potřeby na zavození.

CAO News – Horolezecký časopis severočeského regionu – Vydává HO CAO Děčín – Pouze pro vnitřní potřebu oddílů – Sídlo redakce: CAO Děčín, Hrdinů 365, Děčín XXXII, 407 11, Czech republic, tel.: 0412 55 30 91 nebo 0603 727753, E-mail: cao.dc@post.cz, WWW: <http://mujweb.cz/www/caodc> - Sazba: Microsoft® Word 2000, Climbing – Adventure – Outdoors